

АЛТАЙ - ДНЕВНИК НА ЕКСПЕДИЦИЯТА

На 19 юли алпинистите поехме от летището на Букурещ до Москва и от там до град Барнаул 700000 жители. Около 6000 км групата прелетя до Алтай, след което, от гарата на града, поехме към базата Висотник на 750 км.

На 21 юли, около 3 часа през нощта, пристигнахме в базата. Сутринта закусихме и се оформиха групите. В 11ч. двете групи бяха в лодките за рафтинга по река Катун. Вълнуващо преживяване, което ни спести 21 км ходене в гората. Следобед бяхме на брега на мястото, където се влива река Ак Кем. От тук групите се разделиха: жените - Марианка Чернева, Соня Гавраилова, Валентина Грозданова и Галина Долчинкова с двама американци и двама руснаци и водач рускинята Юлия, поеха по пътя на десетдневният трек през долината на Ак Кем, а на връщане - покрай езерото Кучерла.

Групата за връх Белуха беше с главен гид руснака Андрей и помощничка Юлия, рускиня с местни алтайски корени. Йордан Грозданов и Ясен Долчинков бяхме в международна група с Йонис - швед, Холгер - швейцарец, Сергей и Павел - руснаци московчани. Ясен се разбираше с английски и немски, а аз с руски и така осъществявахме комуникацията в групата. Вечерта ношувахме в първия импровизиран палатков лагер. Вечерта стигнахме базата Ак Кем на 2000 м надморска височина. Тук се оборудвахме напълно и на 23 юли сутринта поехме покрай езерото Ак Кем, границата и ледника към лагера Томский на 3000 м н.в. Още по обяд ни заваля леден дъжд и така докато стигнем лагера.

На 24 юли по програма направихме около 5 часа тренировка на ледника работа с пикел, движение със самохвати, спускане на рапел, катерене с котки и други техники, необходими за движението ни по маршрута. Времето беше слънчево. Вечерта към 19 часа заваля отново дъжд. На 25 юли станахме в 2.00 часа, за да поемем към върха, но беше натрупал нов сняг. Изкатерихме около 250 метра по парапети. След това следваше по-равен терен, но с много опасни цепнатини. Движехме се в две свръзки по 4 човека. Времето беше слънчево и без вятър. Около 9.00 бяхме вече на атакуващия лагер на 3507 м. Построихме лагера и се готвехме за връха. Дойдоха и други групи.

На 28 юли станахме в 12 през нощта и в 1.00 поехме към връх Белуха. Времето беше сравнително добро. Бързо напредвахме и всичко бе наред. Очакваше се около 6.00 да сме на върха. Изневиделица след 4.00 часа времето рязко започна да се влошава, задуха силен вятър, започна снеговалеж и температурите спаднаха. За капак падна гъста мъгла, а ние бяхме на стръмен терен, където на импровизирани парапети започнахме катерене. Други групи тръгнаха до нас и стана объркване с въжетата. Започнаха да падат и камъни. Хората започнаха да замръзват. Така след час и половина водачите на групите взеха решение за прекратяване на изкачването. Връщането също не беше лесно, но в непрогледното се добрахме до лагера, който беше обвит в гъста мъгла и брулен от бурен вятър. Събрахме палатките и тръгнахме към долния

лагер. Обстановката беше много тежка, заради падналия сняг и затрупаните цепнатини. Но с опитните водачи успяхме да се придвижим и на рапел се спуснахме по превала и в 13.00 бяхме в лагер Томский. Веднага се приготвихме и тръгнахме по ледника и така след 33 км, с големите раници, стигнахме вечерта до Ак Кем, базата, където ни очакваше топла сауна и вечеря. Бяхме изразходвали всички запасни дни и нямахме повече шанс за изкачване.

На 29 юли сутринта тръгнахме по обратния път и след шест-седемчасово препускане стигнахме до прохода Кузяк, откъдето се качихме на камион и от там до базата Висотник. Върхът не ни допусна, но тук научихме, че и най-големият алпинист, Меснер, през 1995 година на 100 м под върха е прекратил изкачването си на Белуха поради същите причини като нас. На нас ни оставаха по-малко от 300 м. На 30 юли пристигна и групата от трека, които са останали изключително доволни. На 31 юли се отправихме на 14-часов преход с бус до Барнаул, където си бяхме запазили хотел за 3 нощувки. Разгледахме града и сутринта на 3 август с полет на Аерофлот през Москва до Букурещ се завърнахме живи и здрави.

[КЪМ НАЧАЛНАТА СТРАНИЦА](#)